

Καὶ ὁ Κάρολος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς μεγαλοπρεπῶς ἐγγεγλυμμένον κιβώτιον, κεκλεισμένον δι' ἀργυροῦ κλειθροῦ καὶ κείμενον εἰς τὸ κατὰ φανέστερον μέρος τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Αἰκατερίνα, δεσποζομένη ὑπὸ τῆς θελήσεως τοῦ Καρόλου, ὑπήκουσε καὶ πορευθεῖσα βραδέως ἠνέφξε τὸ κιβώτιον, ἐβύθισεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ βλέμμα της, καὶ αἰφνης ὡπισθοχώρησεν ὥσπερ εἶδεν ἐντὸς ἐρπετὸν κοιμώμενον.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Κάρολος, ὅστις παρητήρει ἀτενῶς τὴν μητέρα του, τί ὑπάρχει ἐν τῷ κιβωτίῳ καὶ σὺ τρομάζεις, δέσποινα;

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τότε βυθίσατε ἐν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ λάβετε ἐν βιβλίον. Δὲν εἶναι μῆσα ἐν βιβλίον; προσέθετο μετὰ πελιδνοῦ μειδιάματος φοβερωτέρου τῆς μεγαλητέρας ἀπειλῆς.

— Ναί, ἐφέλλισεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐν βιβλίον περὶ κυνηγίου;

— Ναί.

— Λάβετε αὐτὸ καὶ φέρετέ το εἰς ἐμέ.

Ἡ Αἰκατερίνα, μεθ' ὅλον τὸ θάρρος της, ὠχρίασε, ἔτρεμε σύσσωμος, καὶ τείνασα τὴν χεῖρα ἔλαβε τὸ βιβλίον ψιθυρίζουσα:

— Εἰμαρμένη!

— Ἐ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἀκούσατε τώρα... Τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κυνηγίου... Ἥμην ἀνόητος... ἡγάπων τὸ κυνήγιον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο... Τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κυνηγίου τὸ ἀνέγνωσα παρὰ πολὺ... ἐννοεῖτε, δέσποινα;

Ἡ Αἰκατερίνα ὠλόλυξεν ὑποκώφως.

— Ἦτο μία ἀδυναμία, ἐξηκολούθησεν. Καύσατέ το, δέσποινα. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὰς ἀδυναμίας τῶν βασιλέων!

Ἡ Αἰκατερίνα ἔρριπεν εἰς τὴν καίουσαν θερμάστραν τὸ βιβλίον καὶ ἔμεινε ὀρθία, ἀκίνητος, ἄφωνος, παρατηροῦσα τὰς ὑποκύνους φλόγας, ἃς ἀνέπεμπον τὰ καίόμενα φύλλα.

Καθ' ὅσον τὸ βιβλίον ἐκαίετο, σφοδρὰ ὀσμὴ σκορόδου ἐπλήρου τὸν κοιτῶνα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ βιβλίον εἶχεν ἀποτεφρωθῇ.

— Καὶ τώρα, δέσποινα, προσκαλέσατε τὸν ἀδελφόν μου, εἶπεν ὁ Κάρολος μετ' ἀκαταμαχῆτου ἐπιτακτικότητος.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἐκπεπληγμένη, συντετριμμένη, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος ποικίλων συγκινήσεων, ἃς ἡ βαθεῖα αὐτῆς διορατικότης δὲν ἠδύνατο ν' ἀναλύσῃ, καὶ ἡ σχεδὸν ὑπερανθρώπινος ἰσχὺς της δὲν ἠδύνατο νὰ καταπολεμήσῃ, ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα καὶ ἠθέλησε νὰ εἰπῇ λέξεις τινάς.

Ἡ μήτηρ ἠσθάνετο ἔλεγχον· ἡ βασίλισσα τρόμον· ἡ φαρμακεύτρια μῆσος.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο αἰσθημὲν ἀεδέσποσε πάντων τῶν ἄλλων.

— Ἀς ἦναι κατηραμένος! ἐφώνησεν, ὀρμήσασα ἔξω τοῦ κοιτῶνος. Θριαμβεύει. Προσεγγίζει εἰς τὸν σκοπὸν του. Ναί! ἃς ἦναι κατηραμένος!

— Ἀκούετε, τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ἀ-

δελφόν μου Ἑρρίκον! ἐκραύγαζεν ὁ Κάρολος διώκων διὰ τῆς φωνῆς τὴν μητέρα του. Τὸν ἀδελφόν μου Ἑρρίκον! Θέλω νὰ ὁμιλήσω εἰς αὐτὸν ταύτην τὴν στιγμήν περὶ τῆς ἀντιβασιλείας!

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμήν, ὁ Ἀμβρόσιος Πκρὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα διὰ τῆς ἀντιθέτου θύρας, καὶ σταθεὶς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, εἶπε:

— Ποῖος ἔκλυσε ἐδῶ ἀρσενικόν;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

[Ἐπειτα συνέχισα.]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὅποῖον λυπηρὸν ἀφύπνισμα, μετὰ τὸ ὠραῖον ὄνειρον, τὸ ὅποῖον εἶχε κάμει!

Ἐν ᾧ ἡ μικρὰ δούλη ἔφθανεν εἰς τὴν Νεφισσέν καὶ ἔδρεπε ναρκίσις μετ' αὐτῆς, ὁ σουλτάνος ἔλαβεν τὰς χεῖρας τῆς Γκιούλ εἰς τὰς ἰδικὰς του. Ἐν ταῖς πεπαγωμέναις χερσὶν αὐτοῦ οἱ χλιαροὶ δάκτυλοι τῆς νεανίδος συνεστάλησαν ὀδυνηρῶς.

Προσφιλῆς μοι, φιλόττη μοι Γκιούλ-Χανούμ, τῇ εἶπε μετ' ἐκφράσεως ἀπειροῦ ἀγάπης, διὰ τί κλαίεις οὕτω; Δὲν ἐγίνωσκας ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη ἔμελλε νὰ ἦναι ἡ τελευταία μας; Ναί, ἡ τελευταία μας, τὸ αἰσθάνομαι, ὀλίγαι μόνον ὥραι μοι μένουσι διὰ νὰ ζήσω, καὶ εὐλογῶ τὸν Ἀλλάχ διότι μοὶ δίδει πρὸς σοὶ προκατάλασιν τοῦ παραδείσου... Μ' ἐνόμισας νέον, δὲν εἶναι οὕτω; μὲ ἐνόμισας ἐλεύθερον ὡς σεαυτήν, ὅτε ἐτρέχομεν ἀμφοτέροι ἐφιπποῖ παρὰ τὴν πλευρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Προύσης, ἐλκυνόμενοι ὑπὸ θυέλλης, ἥτις ἐμὲ μόνον ἔμελλε νὰ πλήξῃ. Εἰπέ, Γκιούλ-Χανούμ, δὲν ἐπιστεύσατε τότε ὅτι ἐγνωρίσατε τὸν δυστυχῆ Ἀβδούλ-Μετζίτ;

— Τὸ ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν της ἐπὶ τῶν χειρῶν, αἵτινες τὴν ἐκράτουν αἰχμαλώτον, ἐνόμισα ὅτι ἦσθε ἄγγελος οὐρανόθεν ἀπεσταλμένος... Οὕτω σὺς ἡγάπησα καὶ σὺς ἀγαπῶ ἔτι...

Δὲν ἠπατάσθε πολὺ, εἶπε θυμολῆς ὁ σουλτάνος... ἀφ' οὗ εἰμαιτόσον ἐγγὺς τοῦ ν' ἀνέλθω εἰς οὐρανούς!... Ἀκούσατέ με, Γκιούλ-Χανούμ, θέλω νὰ ἐκδιώξω ἀπ' ἐμοῦ τοὺς βεβήλους στοχασμούς, τοὺς ὁποῖους τὸ τέλειον κάλλος σου ἠδύνατο νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ... τοῦ λοιποῦ ὡς πρὸς σὲ δὲν θέλω νὰ ἤμαι, εἴτε ζῶν εἴτε νεκρός, ἄλλο ἢ προστάτης ἄγγελος, ὅστις ἐνεφανίσθη εἰς ἐμέ... Ἐλθέ, Χανούμισσα, κάθου πλησίον μου, δὲν δύναμαι νὰ σὲ βλέπω παρὰ τοὺς πόδας μου... πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου!...

Ἡ νεανὶς ἠγέρθη καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρανίου παρὰ τὸν σουλτάνον.

— Διὰ τὴν γυναῖκα, ἥτις εἶναι πλάσμα ἀδύνατον, ἀφελὲς καὶ πλήρες ἐμπιστοσύνης, ἀγαπητῇ μοι Γκιούλ, μία μόνη ἐμπιστοσύνη ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ νὰ ἀγαπᾷται ὑπὸ ψυχῆς ἀρρενωπῆς, ὑποστ-

ρίζουσης τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ὑπὸ πνεύματος ἔμφρονος καὶ ἐμβριθοῦς, ὀδηγούντος τὰς ἐπιπολαίους ιδέας αὐτῆς οὕτως, ὥστε νὰ γεννῶνται ἐξ αὐτῶν σκέψεις ἀγίαι. Γυνὴ φιλόστοργος ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἀνδρὸς γινώσκοντος τὰ ἑαυτοῦ κηθήκοντα, καθίσταται μῆτης τελεία, καὶ δὲν ζητεῖ ἐκτὸς τῆς οἰκίης της τὴν εὐδαιμονίαν, ἥτις βασιλεύει ἐν αὐτῇ...

Δὲν ἐννοῶ. Μεγαλειότατε, διατί μοὶ λέγετε ταῦτα; ἠρώτησε μετὰ δειλίας ἡ νεανὶς, ἀγνοοῦσα εἰς τί ἠθελε νὰ καταλήξῃ ὁ σουλτάνος. Μήπως αἰνίττεσθε τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ Τζελλ-Βέη μετὰ τῆς ἐξαδέλφης μου;

— Ὁχι. Γκιούλ, δὲν σκέπτομαι περὶ αὐτῶν. Ὅσον προσφιλὲς καὶ ἂν μοὶ ἦναι ὁ Τζελλ, δὲν ἀπασχολεῖ, ὡς σὺ, τὴν τελευταίαν, τὴν μόνην σκέψιν μου...

— Πῶς! περὶ ἐμοῦ ἐλέγετε, ὅταν εἰκονίζετε οὕτω τὴν χαρὰν τοῦ ὑμεναίου καὶ τοῦ ἔρωτος; Ἀγνοεῖτε λοιπόν, Μεγαλειότατε, ὅτι ποτὲ πλέον ἡ καρδιά μου δὲν θὰ πάλῃ δι' οὐδένα, ὅταν ἡ Ὑμετέρα παύσῃ τοῦ νὰ πάλῃ;... ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ ἐκθύμως.

Ἡ πείρα εἶναι αὐστηρὸς διδάσκαλος, ἥς τὰ μαθήματα δὲν γινώσκει τις καλῶς εἰμὴ ἀφ' οὗ καταστῶσιν ἀνωφελῆ, ἐπανελάθεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ. Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας δὲν κάμνουσιν ὄρκον. Χάρης τῷ Θεῷ, ταχέως θὰ μὲ λησμονήσῃς.

— Οὐδέποτε!

Εἰς ἔρωσιν κάμνει νὰ λησμονηθῇ ἄλλος. Ἐνθυμῶ τοὺς λόγους τούτους, Γκιούλ-Χανούμ. Ὑπάρχει ἀνὴρ τις, ὅστις, μετ' ἐμὲ σὲ ἀγαπᾷ ὡς παρὰ φρονί. Ὁ Φαῖδ-Βέης ἔσωσε τὸν πατέρα σου, εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ τὸν ὀνομάσω; Εἰς αὐτὸν λοιπόν θέλεις δώσῃ τὴν προσφιλεῖ ταύτην χεῖρα, ἀνθ' ἧς θὰ ἔδιδον μέρος τῆς αἰωνιότητός μου. — Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ λέγων τοὺς λόγους τούτους ἐφίλησε μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρα τῆς Γκιούλ-Χανούμ. — Θὰ γνωρίσῃς μετ' αὐτοῦ τὴν εὐτυχίαν· εἶναι καλός, εὐλοκρηνὴς καὶ ἄξιος τῆς ἀγάπης σου. Ἐγὼ δὲ θέλω λάβῃ πρόνοιαν περὶ τῆς τύχης του.

Μεγαλειότατε, δι' ἀγάπην τοῦ Ἀλλάχ..., εἶπεν ἡ κόρη, ἐπιμένουσα εἰς τοὺς λόγους της, καὶ δακρύουσα.

— Ἐνθυμῶ ἐνίστο τὸν ἄγγελόν σου! προσφιλῆς μοὶ Γκιούλ, καὶ ἀποχαιρέτισόν με, διότι ὅσον οὐπω ἔρχονται οἱ ἀγάδες μου.

Ἡ Γκιούλ ἠγέρθη κλονουμένη, ἐνέβλεψεν ἐπὶ στιγμήν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ σουλτάνου, τοὺς τόσον θυμολῆς καὶ τόσον εὐγλώττους ἐν τῇ ἀλάφῳ γλώσσῃ των, καὶ ἐξ αἰσθήματος στοργῆς προέτεινε τὸ μέτωπόν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ.

Καλὴν ἐντάμωσιν, τῷ εἶπεν ἀπεροχομένη λαθραίως.

— Ὑγιαίνει... σὲ ἀποχαιρετῶ διὰ πκντός! ἐπέειπε στεναλῶν ὁ σουλτάνος.

Ἡ Γκιούλ μόλις εἶχε φθάσει εἰς τὴν Νεφισσέν, ὅτε ἡ Α. Μ. ἐλιποθύμει ἐν ταῖς ἀγκάλαις Βασίφ τοῦ ἀγαθου. Αὕτη δὲ

ή λιποθυμία έμελλε νά ήναι προάγγελος τής τελευτής του.

ΚΣΤ

Από τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους τοῦ Γίγαντος, ὡς εἴπομεν ἤδη, ἀπολαύει τις ὠραιότητα- της θέας. Ἡ κορυφή τοῦ ὄρους, ὁμαλή, χλοερὰ καί κατάφυτος ὑπὸ μεγάλων πλα- τάνων, ὁμοιάζει πρὸς σκηνογραφίαν τουρ- κικοῦ χωρίου· ἀριστερόθεν, τὸ τζαμίον ὅπου ὑπάρχει, ὡς λέγουσιν, ἐντεθαμμένος ὁ πούς τοῦ γίγαντος, ὅστις ἀνκνυόμενος ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἔπλυνε τοὺς πόδας του ἐντὸς τῆς θαλάσσης· δεξιόθεν δὲ καφετῆς πλάνης διανέμει θρακία εἰς τοὺς κατανα- λωτὰς καθ' ὅσον προσέρχονται, κρατῶν δι' ἐκυτὸν ἐν δια νὰ θέτῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, δι' οὗ θὰ προσφέρῃ τὸν καφέ, τὰ *λουκούμια* καί τὸ *ράκί*, τὰ μόνα γλυκί- σματα, ἅτινα εὐρίσκει τις ἐν Ἀσίᾳ. Με- ταξὺ τοῦ τζαμιίου καί τοῦ περαπήγματος τοῦ καφετῆς βλέπει τις ὁμάδας γυναικῶν Τούρκων, αἵτινες κάθονται ἐπὶ ψάθων ἀ- χυρίνων, κρατοῦσιν ἀνοικτὸν ἀλεξήλιον, καί ἔχουσι τὰς ἐμβάδας σεσωρευμένας ἐν τινὶ γωνίᾳ, καπνίζουσι, τρώγουσιν ἢ κοιμῶνται, ὄνειρεύονται ὀλίγον καί ὁμι- λοῦσιν ἔτι ὀλιγώτερον. Οἱ εὐρωπαῖοι ποιη- ταὶ μᾶς ἐξεικονίζουσι τὴν Ἀσικὴν διὰ χρωμάτων τοσοῦτον φαντασιωδῶν καί ἀ- νυπαρκτῶν, ὥστε πολὺ θὰ ἠπόρει ἐκεῖνος, ὅστις, γινώσκων ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἐκεῖνη, ἥτις, γινώσκουσα τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν καί ζήσασα ὀλίγον ἐν τοῖς χρεμαῖοις ἤθε- λεν ὅπως δῆποτε συγκρίνει τὰς ἡρωίδας τῶν συγγραφέων ἡμῶν καί τῶν νῦν Ὁθω- μανίδων. Οὐδεμίαν ὁμοιότητα ὑπάρχει με- ταξὺ αὐτῶν. Εἶναι τὸσον σαρκικαί, ὥστε ταῖς εἶναι ἀδύνατον νὰ αἰσθανθῶσιν αἰσθη- μά τι βαθύ, τὸσον περίφοβοι, ὥστε δὲν δύ- νανται νὰ ἦναι εἰλικρινεῖς, τὸσον τεθω- πευμέναι, ὥστε γίνονται δεσποτικώταται, πλὴν δὲ ὀλίγων ἐξαιρέσεων, αἱ γυναικες τῶν Τούρκων εἶναι ἐπιφοβοὶ ὡς ἀκριτόμου- θα παιδία, πλήρεις ἰδιοτροπιῶν καί τρό- μου, ἀφελείας καί πονηρίας, ἢ Ὁθωμανεῖς εἶναι ὃν ἀκατανόητον, ὅπερ ἐν τούτοις λα- τρεῖται τις χωρὶς νὰ δύνῃται νὰ τὸ σέβηται.

Ἡ Γκιουλ ἔφθασε πνευστιῶσα ἐπὶ τὸ ὄρος, καί προσελθοῦσα κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὃν εἶχον στρώσει αἱ σύντροφοί της ἥτο τοσοῦτον συγκινημένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, ἀπέδωκε δ' εἰς τὴν ταχεῖαν ὁδοπορίαν τῆς τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου τῆς ἀνθρωσκοντα ἰδρώτα καί τὴν κατῆφειαν τοῦ ὠραίου καί κατακοκ- κίνου προσώπου της.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Κ

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΛΛΙΒΕΡ

Εἰς τοὺς γίγαντας

Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βροδδινάκ.

Ἄνευ ἀμφιβολίας, μικρὲ προσφιλές μου ἀναγνώστα, ἔχεις ἀνγνώσει τὴν *Περιο- δεῖαν* τοῦ Γκούλλιβερ εἰς τὴν χώραν τῶν *Λιλιπουτιῶν*, καί βεβαίως ἐλυπήθης

τότε, διότι δὲν σοι ἔδωκα πλείονας πλη- ροφορίας περὶ τοῦ πολυπλάγκτου ἀνθρώ- που καί τῶν θαυμαστῶν συμβάντων αὐ- τοῦ· τούτου ἔνεκεν ἀσμένως θὰ ἀπεδέχεσο ἂν σοι διηγούμενη σήμερον περὶ αὐτοῦ νέαν τινὰ μυθώδη περιπέτειαν. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸσον περιέργον, ὥστε καί εἰς ἐμέ αὐτὸν θὰ ἐφκίνητο ἀπίστευτον, ἂν μὴ ἔβλεπον αὐτὸ ἰδίους ὁμμασιν ἐν ἀξιοπιστῶ ἀγγλικῷ βιβλίῳ. Ἀλλ' ἀφῶμεν αὐτὸν τὸν περιέρ- γον περιηγητὴν ὅπως αὐτὸς μόνος ἀφη- γηθῇ τὰ κατ' αὐτόν.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς χώρας τῶν καλῶν Λιλιπουτιῶν ἐπανοδὸν μου δὲν κατῶρ- θωσα ἐπὶ πολὺ νὰ διαμείνω ἐν τῇ πα- τρίδι μου· δύο μῆνας κατόπιν ἀνεπέτασα καί πάλιν τὰ ἱστία διὰ νὰ ζητήσω εἰς τὸν ἀχανῆ κόσμῳ τὴν τύχην μου. Τὸ πλοῖον ἡμῶν ἔλαβε νοτίαν διεύθυνσιν, διότι προὔκειτο νὰ πλεύσῃ εἰς τὰς ἀνα- τολικὰς ἰνδικὰς νήσους. Ἐνεκεν ὅμως σφοδρᾶς καταιγίδος παρεπληνῆθμεν τό- σον μακρὰν πρὸς ἀνατολὰς, ὥστε καί αὐ- τὸς ὁ ἀρχαιότατος ἐπὶ τοῦ πλοίου ναύτης δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου εὐρισκόμεθα.

Μετὰ μακράν, πολυῶδον περιπλάνη- σιν, διεκρίνμεν ἐπὶ τέλους μεγάλην, με- γάλην νῆσον. Ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ ῥίψωσι τὴν ἀγκυραν καί ἔστειλεν εἰς τὴν ξηρὰν λέμβον μετὰ δωδεκάδος κελῶς ὡ- πλισμένων ναυτῶν ὅπως λάβωσι πόσιμον ὕδωρ. Ἐζήτησα τὴν ἀδειαν καί ἠκολού- θησα αὐτούς.

Ἐν ᾧ τότε οἱ ναῦται ἐζήτουν νὰ εὗ- ρωσι πηγῶν ὕδωρ, ἐγὼ προῦχώρησα βυ- θύτερον εἰς τὴν χώραν, σκοπῶν νὰ ἶδω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν νῆσον. Ἐπειδὴ δὲ μόνον βράχους καί ἀκαλλιεργήτους πε- διὰδας ἔβλεπον, ἐπέστρεψον πάλιν πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ὅτε δ' ἐξετάθην αὐθις πρὸ ἐμοῦ ἡ θαλάσσα, παρετήρησα ὅτι οἱ ἀν- θρωποὶ ἡμῶν τοσοῦτον τυχέως ἐκωπλήχ- τουν ὡς εἰζήτουν νὰ σώσωσι τὴν ζωὴν αὐτῶν. Ἡθέλησα νὰ κρᾶζω πρὸς αὐτοὺς ὅπως μὴ με ἐγκαταλίπωσι μόνον, ὅτε πα- ρετήρησα ἑκπληκτος ὅτι ἡ λέμβος κατε- διώκετο ὑπὸ πελωρίου γίγαντος. Ἡ θά- λασσα ἔβρεχε τὸν μεγαλόσωμον ἄνδρα μόνον μέχρι τῶν κνημῶν, περιεπάτει δὲ μετὰ φοβερῶς μεγάλων βηματῶν κατ' εὐτυχίαν, οἱ ἡμέτεροι προσεῖχον κατ' ἐν τέταρτον, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φθάσῃ αὐτοῦς.

Τί ἔπρεπε νὰ πράξω; Ἰνα μὴ με ἶδῃ ὁ φοβερός γίγας, ἐκρύβην ὅσον ἠδυνάμην ταχύτερον ὀπισθεν ὑψηλοῦ βράχου καί ἔ- δραμον πρὸς τὰ ἐνδότερα. Ἀσθμαίνων ἔ- φθασα τέλος εἰς ἀπότομον λόφον καί ἔ- στην ἐνταῦθα ἑκπληκτος, διότι αἶφνης ἐ- παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὁμμάτων μου ὠραι- οτάτη θέα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς χώρας. Ἡ ὕ- ξησε δὲ τὸ θάρρος μου ὅτε εἶδον ὅτι ὁλό- κληρος ἡ γῆ ἦτο κεκαλλιεργημένη. Ἀ- μέσως πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐξετείνετο λαμ- πρὸν λήϊον, δι' οὗ διήλυνε πλατεῖα ὁ- δός. Ταῦτην τὴν ὁδὸν ἔλαβον καί ἐπο- ρευόμην ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς αὐτήν. Πόσον ὁμως ἐπετάθη ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε ἐγγύθεν

εἶδον τὸν ἐσπαρμένον ἀγρόν; Φαντάσθητε: Οἱ στάχys εἶχον τοῦλάχιστον 12 μέτρων ὕψος καί ἀνθρωπίνου σώματος πάχος, ὥστε οὐδὲ δεξιόθεν οὐδ' ἀριστερόθεν ἠδυ- νάμην νὰ διακρίνω τι. Μίαν σχεδὸν ὥραν προῦχώρουν μετὰ τῶν γιγαντωδῶν τού- των σταχυῶν, ὅτε μοι συνήντησέ τις, ὅς- τις εἶχε τὸ ὕψος συνήθους κωδωνοστασίου καί ἐβάδιζε κατὰ πᾶν βῆμα 6 μέτρα. Ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ οὐ μόνον ἑκπληξίς, ἀλλὰ καί φόβος με κατέλαβε, διότι ποῦ εἶδόν ποτε ἀνθρώπον, οὕτινος οὐδὲ τὴν κνήμην ἔφθανον; Ἡθελον νὰ κρυφθῶ ἐν τῷ ἀγρῷ ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος με προσεκάλεσε διὰ φωνῆς δεκάκις ἰσχυρότε- ρον τῆς βροντῆς ἡχησάσης, ὥστε ἐνεπάγγην εἰς τὴν γῆν τρέμων. Ὁ γίγας με ἐπλη- σίασε μετὰ τοιαύτης προφυλάξεως, ἣν συνήθως λαμβάνει τις ὅταν θέλῃ νὰ συλ- λάθῃ μικρόν, ἀλλ' ἐπικίνδυνον ζώφιον. Τέλος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, με συνέλαβε διὰ τοῦ ἀντίχειρος καί τοῦ μέσου δακτύλου, ἐγὼ δὲ εἰς ὕψος τοῦλάχιστον 20 μέτρων εἰς τὸν ἀέρα ἐσφάδισον. Τότε με ἔθλιψε σχεδὸν πάσας τὰς πλευράς, ὅπερ μοι προῦ- ξένησε μεγάλους πόνους. Ἐδῶκα αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο διὰ σπαρκατικῶν κραυ- γῶν καί παρεκάλεσα αὐτὸν θερμῶς ὑπὲρ τῆς ζωῆς μου. Ἐφάνη ἐννοήσας τοὺς στεναγμούς μου καί με ὥθησεν ἡρέμα καί ἡσύχως εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρώπος ἦτο καλ- λιεργητής, καί παρετήρει ἂν ὁ σῖτος ἦτο ἔτοιμος πρὸς θερισμόν. Ἀμὰ ἐλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, με ἔδειξεν εὐθὺς εἰς τὴν σύ- ζυγον αὐτοῦ. Αὕτη ἐπὶ τῇ θέᾳ μου ἔρρη- ξε μεγάλην κραυγὴν, ὡς εἰ προσέφερε τις αὐτῇ ἀράχνην ἢ φρῦνον· ὅτε ὁμως ἐγνώ- ρισεν ὅτι εἰμαι ἀνθρώπινον πλάσμα, προσ- ἠνέχθη πρὸς με μετὰ πολλῆς τῆς ἀγαθό- τητος. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία, καί τὸ φαγνὸν ἦτο ἕτοιμον ἐπὶ τῆς τρα- πέζης, με ἤρπασε καί με ἐκάθισε πρὸς αὐ- τὴ ἐπὶ τῆς ἐπιτραπέζιου ὀθόνης. Ἐπειτα ὥθησε πρὸς τὸ μέρος μου πινάκιον 5 μέ- τρων περιφερείας, ἐφ' οὗ εὐρίσκετο τεμά- χιον κρέατος μετὰ τινων ψιχίων ἄρτου. Ἄν καί ἐπείνων πολυ, δὲν ἠδυνάμην ἐν τούτοις ἐκ τρόμου ὅπως ἀπολαύσω, ἔστω καί ὀλίγον, αὐτοῦ, διότι μοι ἐπεκρέματο διηνεκὴς κίνδυνος τῆς ζωῆς. Πόσον εὐκό- λως ἠδυνάμην ἀπὸ τῆς ἀκρας τῆς δεκα- μέτρου ὑψηλῆς τραπέζης νὰ καταπέσω καί συντρίψω τράχηλον καί σκέλη! Ἐ- πειτα, δύο κύνες, μεγάλοι ὡς ἐλέφαντες, ἔθεσαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐπὶ τῆς τρα- πέζης καί με παρετήρουν φονερώς· ἀλλ' ὁ αἰλουρος τῆς οἰκίας, μέγας ὡς βοῦς, διαρκῶς περιεφέρετο περὶ τὴν τράπεζαν καί ἔτρωγε καί ἐκνύζα ὡς δωδεκάδες τινὲς κροτάλων, ὥστε σχεδὸν ἀπώλεσα τὴν ἀ- κυὴν καί τὴν ὄρασιν.

Πρὸς ἐπίμετρον τοῦ κινδύνου, προσῆλ- θον εἰς τὴν τράπεζαν περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος καί τις τροφὸς μετὰ βρέφους. Ἀμὰ ἰδὼν με τὸ παιδίον, μοι ἐξέτεινε τὰς χεῖρας καί ἐξέβαλε κραυγὴν φονικὴν, διότι με ἤθελεν ὡς πικρινίδιον. Φυσικῶς δὲν ἠδύνατο ἡ σύζυγος τοῦ καλλιεργητοῦ